

PARTNERKAPCSOLAT, AVAGY A TÁRSULÁS EREJE

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2024. augusztus 11.

Szeretném folytatni azt a tanítás-sorozatot, amit hetekkel ezelőtt kezdtem el, a fő címe a tanítás-sorozatnak az, hogy: Forradalmasítsd a pénzügyeid! Ennek most már a 9. részét fogod hallani. A mai tanításnak az alcíme az, hogy: *Partnerkapcsolat, avagy a társulás ereje*.

Erről talán így, ebben a formában sokatok még soha nem hallotta, hogy ma erről szó lesz. Sok-sok Ige fog elhangozni, amit mindannyian ismertek már nagyon sok éve. Sok-sok Ige fog elhangozni, amit sokan szerettek, hallottatok róla, tanítást hallottatok róla. Talán így, ebben a megközelítésben még nem hallottátok. Annak ellenére sem, hogy most már ez a 9. tanítás a sorban ebben a témában, amely a hétköznapi pénzügyi életünket is egy picikét nagyító alá teszi és veszi és ez azt jelenti, hogy már több mint tízórányi anyagot hallottál tőlem ebben a témában. Úgyhogy vannak dolgok, amiket nem is érintettünk, még csak a közelébe se mentünk, vagy csak egy-egy szóval mentünk el mellette. Ugyanakkor volt sok-sok alap dolog, amiről hallhattál.

Ma az adakozásnak az egyik legmagasabb szintjéről szeretnék beszélni. Arról, ami a számomra is már nagyon-nagyon sok éve működik és arról, amiről meggyőződésem, hogy neked is működik, hogyha megértésed van róla, kijelentésed van róla és elkezded a hitedet ebben működtetni és ez alapján élni és cselekedni. Az az igazság, hogy a héten fogalmaztam meg magamban, hogy mindannyiunkra igaz az, hogy lehetnénk sokkal előrébb az életünknek nagyon sok területén, mint ahol most vagyunk. Egyikünk sem mondhatja el magáról azt, hogy abban a teljességben járt egész idáig lévő életében, ami a 100%-os ultra-engedelmesség és teljes odaszánás és teljes világosság, amiben járhattunk volna.

Tehát lehetnénk előrébb. Lehetnénk előrébb anyagiakban, lehetnénk előrébb a szolgálatban, lehetnénk előrébb sok minden tekintetben. Ezt nem azért mondom, hogy ez miatt elkeseredjünk, mert a másik oldala ennek az, hogy sokkal-sokkal-sokkal előrébb vagyunk, mint ahol voltunk és nézz erre, hogy nem vagy már ott, ahol voltál. Igaz, hogy lehetnénk előrébb is. Valahol vagyunk az úton és ezen a képzeletbeli egyenesen, ezen a kis csuszán valaki egy kicsit jobban lemaradt, valaki egy kicsit előrébb tart. Nem kell egymáshoz méregessük magunkat. Mindenki a saját maga életében kell ezt tisztán lássa és a saját maga életében kell, - ha kell -, akkor kiigazításokat tegyen. Hogy ahhoz a tervhez, ahhoz az ütemhez képest, ami az Úrnak az üteme, elhívása, ahhoz képest hol vagyunk.

Én úgy hiszem, hogy ezen az úton lehet gyorsan haladni. Úgy hiszem, hogyha az ember lemarad, akkor lehet sok mindent pótolni gyorsan és az is tény és az is valóság, hogy ezen az úton lehet maradni és az ember mögötte járhat, kulloghat annak a szolgálatnak, annak az elhívásnak, annak a nívónak vagy szintnek, amit az Úr eltervezett az életére. Olyan ez, amit a Példabeszédek úgy fogalmazza meg, hogy az igazak világossága olyan, mint a hajnal fénye, amely halad előre, egyre fényesebb lesz, egészen a teljes délig. Amikor a nap felkel és halad a teljes délig, a teljes világosságra, ott azt nem tudod megállítani. Tehát ez az az út, ez az az egyenes, vagy ív, vagy pálya, mindegy honnan nézzük, hogyan fogalmazzuk meg, amit az Úr eltervezett nekünk.

Nem feltétlenül arra kell nézni és nem azon kell keseregni, hogy mennyivel előrébb lehetnénk és mások már hol járnak hozzánk képest, hanem nézz arra, hogy honnan jöttél, milyen sötétségből jöttél ki. Már mennyire felkelt neked a hajnal. Már mennyire 9, vagy 10, vagy 11 óra van, ki tudja, ki hol jár. Ne arra nézz, hogy már délnél kéne járnom és még csak 11 óránál járok, hanem nézz arra, hogy micsoda sötétségből jöttél ki, honnan hozott ki az Úr és, hogy mekkora utat megtettél már. Ha úgy érzed, hogy lemaradtál, akkor nézz előre és menj előre! Felejtsd el egy kicsit azt, ami volt mögötted és ami előtted van, annak feszülj neki. Igaz ez életünk minden területére és igaz ez az életünknek az anyagi területére is, a pénzügyeinkkel kapcsolatban is.

Sok-sok ember kétségbe esett, szomorú, elkeseredett, mert arra néz, hogy éppen hol van most. Arra néz, hogy éppen mennyi áll rendelkezésre. Arra néz, hogy milyen lehetőségei vannak, ahelyett,

hogy néznél arra, hogy milyen lehetőségek vannak előtted és milyen rossz helyzetből jöttél ki. Ha most az anyagi helyzeted azonban rosszabb, akár évek, évtizedek teltek el úgy, hogy rosszabb anyagi helyzetben vagy, mint amikor újjászületted, vagy akár évekkal ezelőtt. Tehát, ha évekig tart ez a pénzügyi rabság, akkor fel kell fedezned azt, hogy lehet, hogy valamit nem jól csinálsz és ha ez a fajta szembenézés önmagunkkal nem történik meg, akkor ne mondjuk magunkra azt, hogy ó, én olyan hitben járok.

Lehet, hogy valamit változtatni kell. Ebben is próbál a mai üzenet és tanítás segíteni neked. Mert jó az, hogyha jól csináljuk a dolgokat, jó az, ha magas szinten csináljuk a dolgokat, még jobb, ha kiválóan végezzük a dolgunkat. Ugyanígy van ez az anyagi helyzetünkkel kapcsolatban is, mert nagyon sokszor az anyagi problémák a keresztények életében nem hit problémát jelentenek. Nem a hitük miatt van problémájuk anyagi értelemben. Nem azért, mert nincsen hitük, vagy nem adakoznak, vagy nem jó a szívük, vagy esetleg nem jó szívvel adakoznak, vagy esetleg nem tudnak aratni. Sokszor ezzel nincs probléma.

Egyszerűen a világnézettel van a probléma. A gondolkozásmóddal, a rendszerrel, az elvárással, a látással és hogyha ez a gondolkozásmód nem igazodik ki, ami az egyik legfontosabb feladatunk a keresztény életben, akkor, mint egy mechanizmus, hogy csinálunk dolgokat, meg hallunk dolgokat, és teszünk dolgokat és adakozunk, de egyszerűen nem fog működni. Hozzá kell igazítanunk az elménket Isten Igéjéhez, nem megy másképpen és ugye ebben is segít ez a mai üzenet, ez a mai tanítás. Mert hogyha magunkra öltjük azt a mentalitást, ami Jézusnak is volt a pénzügyekkel kapcsolatban, akkor tudjuk Istent dicsőíteni a pénzünkkel.

Szeretnéd-e a pénzzel Istent dicsőíteni? Szeretnél-e hálát adni Istennek a pénzzel, azzal, hogy hogyan kezeled a pénzed, hogy hogyan adakozol, hogyan jársz hitben a pénzzel kapcsolatban? Ugye a Biblia írja, hogy az imádatunk, a dicsőítésünk, mint jó illatú, kedves áldozat száll fel elé. Tudod, hogy az adományaidkal kapcsolatban ugyanígy ezt mondja az Ige? Hogy az adományaid, mint jó illatú, kedves áldozat szállnak Isten elé. Döbbenetes. Ha majd odaérünk a mai napon, ezt az Igét fel fogom olvasni.

Tehát nagyon fontos dolgokról volt szó az elmúlt hetekben, hónapokban, amikor én ebben a sorozatban erről beszéltem és meggyőződésem, hogy ezek az Igék, ezek a tanítások képesek megváltoztatni az egész életedet. Képesek megváltoztatni az Istennel való kapcsolatodat. Képesek megváltoztatni a pénzügyi helyzetet. Az enyémet megváltoztatta és sokatokét, de ez a lehetőség mindenkinek fennáll. Ami miatt szó van ezekről és erről a témáról, az pontosan az és ismétlem újra és újra és újra, hogy az elme, a gondolkodásmód megváltozzon.

Ha hallgatod ezeket a tanításokat és azt mondod, hogy jaj, milyen szépen beszél Attila, de nem változol el az elmédben, a mentalitásodban, a gondolkozásmódodban aszerint, ahogy ezt itt hallod az Igéből, akkor ezek a tanítások nem sokat használnak. Nem sokat segítenek neked. Ha mindent ugyanúgy csinálsz, mint ahogy csináltál 5 éve, 10 éve, 15 évvel ezelőtt a pénzügyekkel kapcsolatban és ezek a tanítások nincsenek rád hatással, akkor ezek a kijelentések elmehetnek melletted és elmehetnek mások is melletted abban az értelemben, hogy látod, hogy másnak ez működik és azt kérdezed, hogy nekem miért nem?

Ha ott van az Igében a gyarapodás, pásztor, látom, ott van az Igében a növekedés, ott van a jólét, ott van a túlaradás és látom, hogy másnak működik, nekem miért nem? Nincs olyan, hogy valakinek működik, valakinek nem. Az van, hogy valaki jól működteti, valaki pedig nem működteti jól. Úgyhogy a mai napon lásd meg és halld meg, hogy van az adakozásnak egy olyan szintje, amit a Biblia egy személlyel, vagy szolgálattal való összekapcsolódásként határoz meg.

Pál apostolnak is voltak támogatói, de csak egyetlenegy gyülekezet volt, aki magára nézve, mintegy társulás tekintett. Egy közösség, egy gyülekezet volt a sok közül, amit Pál apostol alapított, vagy elindított, amit plántált, amely magára úgy tekintett, hogy ez az apostol eljött hozzám. Eljött hozzánk, elhozta nekünk a világosságot és amit ő végez, ahhoz én be akarok társulni, hogy bármerre jár a világban, akkor az olyan legyen, mintha én is ott állnék mellette. Egy közösség volt, amely ezt megértette, a filippibeli gyülekezet. A Filippi levelet kedvem lenne az egészet Igénként egyesével

felolvasni. Minden Igét és mindegyikről beszélni, de az elejét és a végét szeretném felolvasni, egy-egy rövidebb-hosszabb igesorban.

Amikor ezt fogjuk megvizsgálni, hogy a filippibeli gyülekezetnek írt levél egy olyan közösségnek írt levél, amely társa, partnere volt Pál apostolnak. Lapozzatok, kérlek benneteket az 1. fejezetre és szeretném felolvasni a 3. verstől az 5-ig Isten Igéjét. Ha nagyon sok időnk lenne, az első két versről is egy félórát beszélnek nektek itt, de erre most nincs lehetőség, majd egyszer máskor talán. Mai témánkhoz ez csatlakozik, tehát a 3-as verstől így szól:

Filippi 1,3–5.

3. Hálát adok az én Istenemnek, minden rólatok való emlékezésemben,

4. Mindenkor minden én könyörgésemben mindenetekért nagy örömmel könyörögven,

5. Mivelhogy részt vettetek az Evangélium ügyében az első naptól fogva mind ez ideig;

Hálát adok az én Istenemnek, mindenkor a rólatok való emlékezésemben, mindenkor, minden én könyörgésemben mindenekért nagy örömmel könyörögven, mivelhogy részt vettetek az Evangélium ügyében az első naptól fogva mind ez ideig. Azt mondja itt Pál apostol, hogy részt vettetek az Evangélium ügyében az első naptól fogva mind ez ideig, a mai napig is. Ez az utolsó vers, amit felolvastam, de nézzük az elsőt, mert itt van egy-két nagyon érdekes gondolat. Azt mondja Pál, hogy: hálát adok az én Istenemnek, minden rólatok való megemlékezésemben. Mindenkor, mindenért könyörgésemben mindenetekért nagy örömmel könyörögven. Látjuk-e, értjük-e ennek a súlyát, hogy mit mond ezzel itt Pál apostol?

Nem gondolnám, hogy egy költői túlzással élt itt Pál apostol, amikor azt mondja, hogy, hát úgy szeretlek, majd megeszlek és ilyen szavakkal dobálózik, hogy kicsit bevágódjon náluk, hanem ezt őszintén mondja. Minden alkalommal, amikor eszembe juttok, amikor megemlékezek rólatok, amikor imádkozom felőletek, mindig hálát adok értetek. Mindig hálát adok értetek. Annyira fontosak, annyira értékesek, annyira közel vagytok hozzám, hogy minden alkalommal hálát adok értetek. Ez azt jelenti, hogy ezek a filippibeliek különlegesek voltak Pál számára. Egy különleges helyet foglaltak el az ő szívében és a 4. fejezet azt mondja, hogy miután elment tőlük más vidékre szolgálni, csak ők voltak azok, akik támogatták a szolgálatát. Ugye a partnerkapcsolat az egy egyenértékű összekapcsolódást jelent. Ezt a szót nem feltétlenül gyakran használjuk a hétköznapokban. Azt, hogy társulás, azt, hogy összekapcsolódunk valamivel, vagy valakivel, ezt se biztos, hogy pontosan úgy értjük, mint ahogy a Biblia ezt mondja, úgyhogy ezt egy kicsit mélyebben nézzük meg a mai napon.

Ez azt jelenti, az, hogy egyenértékű összekapcsolódás van két ember, vagy két közösség, vagy két személy között, vagy két vállalkozás között akár a világban, tehát ez azt jelenti, hogy ketten megtudunk tenni olyan dolgokat, amiket egyedül, külön-külön nem lennénk képesek elvégezni. Ezt jelenti az, hogy partnere vagyok valakinek. Ezt jelenti az, hogy összetársultam valakivel, hogy ketten megtudunk tenni olyat, amit egyedül nem. A legapróbb, legkisebb dolgoktól kezdve a nagy világméretű dolgokig ez így működik. Egyedül nem biztos, hogy a szekrényt, ami a nappalidban van, arrébb tudod tolni, de ha valaki betársul melléd ebben, akkor ketten együtt megtudjátok tenni azt, amit külön-külön, egyesével nem tudnátok elvégezni.

Pénzügyi témánál vagyunk. Nézzük ennek a pénzügyi vonalát és vetületét. Vannak a világban jól és helyesen olyan társas vállalkozások, amikor két személy, vagy akár több is összekapcsolja az erejét, összekapcsolja a tudását, összekapcsolja a pénzét, és együtt megtudnak oldani és el tudnak végezni olyan feladatokat, olyan munkákat, amiket külön-külön a kis cégek nem tudnának elvégezni. Biztos hallottál már olyan cégnevekről, hogy Kovács és Társa Kft., vagy Varga és Horváth Kft., vagy valami ilyesmi, hasonló. Rengeteg ilyen van. Nem véletlenül. Benne van a névben is az, hogy valaki társul valakivel, mert külön-külön nem tudják elvégezni.

Talán azt a szót, hogy konzorcium, hallottad már. Amikor ideiglenesen összeáll két, vagy három cég közös felelősséggel, közösen elvégeznek valami munkát. Ez egy ideig tart, aztán utána mindenki csinálja a maga dolgát külön-külön, ahogy ellötte is. De összeállnak azért, hogy el tudjanak végezni egy nagyobb munkát, ami egyedül meghaladná az adott cégnek a képességeit. Pál apostol és a filippibeli

gyülekezet értette ennek a lényegét. Természetesen nem üzleti megfontolásból, és nem üzleti gondolkozásmódból viszonyultak ők ehhez, de a lényege pontosan ugyanez.

Pál apostol támogató és támogatók nélkül nem tudta volna bevégezni azt a sok-sok missziós útját, amit végzett. Voltak neki támogatói mindenfelől, mindenhonnan. Amikor elment valahova, ott a helyi közösség, helyi gyülekezet támogatta, de egyetlenegy közösség volt, amely akkor is támogatta őt, amikor arra a területre, ahol ő ott velük szolgált, elment máshova. Erről beszél a Filippi levél. Ez egy figyelemre méltó pontja itt ennek a levélnek, mert nagyon sok kijelentés, nagyon sok ígéret ennek a gyülekezetnek hangzik el. Nem úgy általában mindenféle embernek és mindenféle közösségnek, hanem annak a gyülekezetnek, amely társult Pál apostollal. Amely partnere volt, amely összekapcsolódott vele.

Természetesen ezeket az igazságokat alkalmazva másra is rá lehet húzni, majd végig fogunk menni egy-kettőn, de azért jó, hogyha látjuk azt, hogy amikor Igét igyekszünk értelmezni, amikor felakarjuk fogni az Igét, akkor megvizsgáljuk, hogy ki mondta, kinek mondta, milyen körülmények között mondta, mikor mondta, miért mondta, mi a szöveggörnyezet. Mert hogyha kivesszünk egy-egy Igét valahonnan és ezt nem nézzük meg, hogy ez milyen kontextusban hangzott el, tehát milyen szöveggörnyezetben hangzott el, akkor elmehetünk egy-egy Igével messzire úgy, hogy nem töltjük be azokat a feltételeket, amiknek be kell töltni ahhoz, hogy ez működjön számunkra.

Remélem, hogy egy kicsikét felpiszkáltam a szíved, a gondolataidat, hogy na, vajon miről lesz ma szó? Azt hiszem, hogy egy partner, egy társ mindig hitben áll. Ugyanúgy, mint egy magvető, aki mindig hit által él. A magvető, az mindig keresi a lehetőséget, hova vessen magot, mert ez az ő foglalkozása, ez az ő életformája, ez ő maga. Ezt nem hagyja abba sohasem. Akkor sem, amikor tél van, akkor sem, amikor éjszaka van. Ő, a személye, ő a magvető, és a megfelelő időben a megfelelő helyre magot vet, és betársul. Folyamatosan ezt teszi, mert ez ő, saját maga. Szeretném itt felolvasni nektek a hármas, négyes ötös verset újra:

Filippi 1,3–5.

3. Hálát adok az én Istenemnek, minden rólatok való emlékezésemben,

4. Mindenkor minden én könyörgésemben mindenitekért nagy örömmel könyörögven,

5. Mivelhogy részt vettetek az Evangélium ügyében az első naptól fogva mind ez ideig;

Részt vettetek az Evangélium ügyében. Azt hiszem, hogy ez a fajta támogatás, hogy részt vettetek az Evangélium ügyében, ez több mindenben megnyilvánult. Ez megnyilvánult imádságban, megnyilvánult hitben, megnyilvánult szeretetben és megnyilvánult abban, hogy küldtek az ő számára anyagiakat, fizikai dolgokat, pénzt akár. Pálnak nagyon nagy öröme volt abban, hogy valakik közösséget vállalnak az Evangéliummal. Hogy közösséget vállalnak az Evangéliummal.

Itt az eredeti görög szöveggörnyezetben ez a „részt vettetek”, ez a *koinonia* szó, amit ki fogunk vetíteni és megnézzük ennek a jelentéstartalmait. Tehát közösségben voltatok velem, vagy vagytok velem az Evangélium ügyében. Nem azt írja, hogy közösséget vállaltatok velem abban, hogy a magánjellegű számláimat kitudjam fizetni, hogy tudjak hajójegyet venni, hogy áttudjak utazni a Földközi-tengeren és eltudjak menni nyaralni, hanem az Evangélium ügyében. Ez egy kulcs-dolog itt, amit mindannyiunknak látnunk kell.

A közösség szó személlyel való közösséget jelent, első értelme ez. Adást, adakozást, javak megosztása, ugye így mondja a szótár, baráti viszonyt, bajtársiasságot, közösségvállalást és van egy olyan értelme is, hogy úrvacsora ennek a szónak. Annyira nagyon-nagyon szép a magyar nyelv, az egyik legszebb a világon, számomra a legszebb. Nem azért, mert nagyon-nagyon magas szinten művelem, hanem egyszerűen azért, mert tudom, hogy nagyon sok mindent nagyon sokféleképpen kitudunk fejteni.

Van egy drága, kedves házaspár testvérünk Svédországban, aki követ minket, és szoktunk beszélgetni. Megfordult a szívében az, hogy pár tanítást lefordít svéd nyelvre azért, hogy a helyiek is áldást tudjanak nyerni abból, ami itt elhangzik közöttünk és azt mondja, hogy akkora probléma neki az, hogy ezt megoldja, mert annyira szegényes és szűkös a svéd nyelv, az eszköztár annyira kicsi a magyar nyelv bőségéhez képest, hogy egyszerűen nagyon sok mindent nem tud lefordítani

ez miatt. Egyszerűen egy szép, kerek mondatot egy ilyen nagyon szűk keresztmetszetben kell neki valahogy áttolni, mert nincs más lehetőség.

Tehát a magyar szó, hogy közösség, milyen szótöből ered? Az, hogy közös. A közösségnek a lényege, hogy valamit közösen csinálunk. Valamit közösen csinálunk. Itt ez számomra egy ige is. Valamit csinálnunk kell közösen. Nem csupán egy helyen vagyunk együtt, az önmagában nem közösség. Nem feltétlenül az a fajta közösség, nem annak a mélysége, amiről az Ige beszél, hanem valamit közösen csinálunk. Amikor beülünk a gyülekezetbe és szól a dicsőítés, közösségben vagyunk egymással, de az igazi közösség az, amikor közösen dicsőítünk.

Amikor valaki ül bárhol a teremben és kívülállóként nem vesz részt ebben, hiába fizikailag egy légtérben vagyunk és kvázi közösségben, de mégsem vagyunk abban a közösségben, mert kivonja magát az illető ebből. Erről beszél a 133-as zsoltár, erről a fajta egységről, amikor ez a közös dolog megvan. Mikor együtt csinálunk valamit egy szívvel, egy lélekkel, akár időnként egy testmozdulattal, hogy tapsolunk. Együtt részt veszünk benne, nem vonom ki magamat belőle, együtt csináljuk. Együtt csinálunk valamit, közösen csinálunk valamit. Ízelgesd ezt a szót. Közösen csinálunk valamit. Lehet egy gyülekezetnek úgy a része lenni, hogy nem sok mindent csinálsz közösen a gyülekezettel.

Itt, amiről Pál apostol beszél és hogyha anyagi térre visszatérünk, akkor az az, hogy a filippibeli gyülekezetnek a támogatása azt mutatja és mondják itt az Igék, hogy Pál apostol felé tehát ez a támogatás olyan, hogy közösen hirdetik az Evangéliumot. Nekem meggyőződésem, hogy aki betársul az Evangélium hirdetésébe, ugyanazt a jutalmat kapja, mint az, aki kiáll és hirdeti az Evangéliumot. Mert közösséget vállalok vele, partnere vagyok ebben, hozzá társultam ebben a dologban.

Ez az erő, ami itt megnyilvánul, ez csak annak van, aki ennek a közösségnek így, aktívan a része. Ezután hangzik el az a mondat, amit sokan kivesznek a környezetéből és azt mondják, én hitben járok ezzel kapcsolatban, ez rám vonatkozik. De nem! Ez a közösségben élőkre vonatkozik. Olvasom a 6-os verset:

Filippi 1,6.

6. Mert meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, be is végzi a Krisztus Jézusnak napjáig;

Ez mindenkire igaz, hogy amit elkezdett bennetek Jézus, azt be is fogja fejezni az Ő második eljövételéig? Mert ez erre utal itt. Ez mindenkire igaz? Nem, nem! Mindenkinek szeretné bevégezni az életében a munkát Krisztus, amit elkezdett. Mindenkinek szeretné az életét a végére messzemenőig betölteni. Mindenkinél szeretné Isten bevégezni a munkát, de mindenkinek be volt, be van és be lesz töltve így az élete és be lesz töltve az, amit Ő elkezdett? Nem. Nem azért mondom ezt, mert ezt látjuk, mert nem a láthatók alapján ítéljük meg Isten akaratát. Hanem azért, mert nekünk rá kell kapcsolódnunk arra, amire Ő hív minket.

Amikor Ő elhív minket és újjászülettem, akkor nekem engedelmesnek kell lennem, nekem rá kell kapcsolódnom arra a munkára, amire Ő elhívott, amiben nekem partnere kell lennem. Nem fog a bőség, a gyarapodás automatikusan megtörténni velem, ha nem engedelmeskedem a Szent Szellemnek. Nem fog a szolgálat kiteljesedni, a közösség, a gyülekezet, a munkahely, a házasság, a család, a gyereknevelés, és lehetne sorolni sok mindent, attól csupán, hogy újjászülettem Krisztusban.

Egy csomó mindenben összhangban kell lennem az Igével, de Pál apostol azt mondja itt annak a gyülekezetnek, akik értették a közösségvállalásnak a lényegét, hogy meg vagyok győződve, hogy ti, akik közösen csináltatok velem valamit, ti a Szellemet követitek, ti értitek ennek a lényegét. Az ilyen emberekkel kapcsolatban meg vagyok győződve, hogy amit elkezdett bennetek az Úr Jézus, azt be is fogja végezni, mert ti össze vagytok kapcsolódva Vele, mert ti nem a láthatók alapján éltetek, ti nem az érzékszerveitek alapján éltetek, titeket nem az éppen aktuális gazdasági állapot határoz meg vagy amit gondoltok vagy amit éreztek, hanem az, amit Isten mond.

Ha téged az határoz meg, amit Isten mond, ha téged az befolyásol, amit Isten mond, meg vagyok győződve testvérem, itt közöttek is, hogy az Úr amit elkezdett egy éve, húsz éve, harminc éve, azt be is fogja végezni, mert te össze vagy Vele kapcsolódva. Ennek az összekapcsolódásnak

egy része az, hogy felismerjük a partnerségnek és a társulásnak az erejét. Itt ez nagyon mély, azt hiszem.

Ahogy mondtam, meggyőződése, hogy a filippi gyülekezet a szeretetét mutatta ki Pál apostol felé azzal, hogy küldtek egyszer, s másszor adományt az ő szolgálatára, hogy közösséget vállaltak az Evangélium hirdetésében.

Filippi 4,15–16.

15. Tudjátok pedig ti is, filippibeliek, hogy az Evangélium hirdetésének kezdetén, mikor eljöttem Macedóniából, egyetlen gyülekezet sem volt részes velem a kölcsönös adásban és vevésben, csak ti egyedül:

16. Mert már Thesszalonikában is, egyszer is, másszor is, küldtetek nékem szükségemre.

Egyszer is, másszor is küldtetek nekem a szükségemre. Ez itt az én szememben egy olyan hűséget mutat amelyek megvannak emberekben, közösségekben, de vannak olyanok, akik ezt nem értik és akikben ez nincs meg.

A Strong konkordancia szerint a koinonia görög szónak a jelentéstartományát így lehetne valahogy meghatározni, hogy ez partnerséget jelent, azaz szó szerint részvételt. Azaz, hogy részt vesznek valamiben, részt vállalni valamiben. Egy társadalmi érintkezést, vagy éppen pénzügyi jótéteményt jelent. Ez a szó szerepel itt, amit Pál apostol használ, akkor, amikor azt mondta, hogy ti ezek vagytok az én számomra. Ezt más gyülekezetnek nem írja sehhol sem.

Nagy áldás úgy hiszem egy szolgálatnak, vagy egy személynek, vagy egy gyülekezetnek, amikor az emberek a gyülekezetnek a tagjai, a hívők kifejezik a szeretetüket akármilyen formában. Erkölcsi, morális, pénzügyi, anyagi, bármilyen formában ki lehet fejezni a tiszteletet, a szeretetet, de sajnos az ilyen jellegű közösség, hogy folyamatosan támogatni egy gyülekezetet, egy közösséget, egy szolgálatot, egy személyt hosszútávon, ez eléggé ritka. Sok dolog dolgozik az ellen, hogy az ember kitartóan partnere, támogatója legyen valaminek, egy ügynek, egy szolgálatnak, akár az Evangélium munkájának.

A legtöbb ilyen kezdeményezés sok személy részéről elég hamar elhal, mert jönnek a láthatók, jönnek a hiányok, jönnek a szükségek, jönnek azok a dolgok, amelyek ezt próbálják aláásni, aláaknázni, ami mind-mind arra mutat, azt a célt éri el, hogy az a közös dolog ne legyen elvégezve, hogy az a közös dolog ne legyen kiteljesedve.

Lelkészek, pásztorok számára azt hiszem, hogy igazi öröm, hogyha vannak emberek, akár gyülekezeti tagok, akik támogatják őket folyamatosan, rendszeresen abban a munkában, amit el tudnak végezni. Itt Pál apostol ugye arról beszél, hogy nem azt a fajta pásztori munkát végezte, hogy egy helyben lett volna. Mint apostol, járt mindenfelé és gyakorlatilag évek teltek el úgy, hogy már nem szolgált a filippibeli gyülekezetben, de mégis azok érezték a fontosságát, a szükségességét annak, hogy a szívükből szeressék és támogassák őt. Olvasom még egyszer a 6-os verset.

Filippi 1,6.

6. Mert meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, be is végzi a Krisztus Jézusnak napjáig:

Ez a kijelentés olyan embereknek szólt, akik Pálnak a társai voltak, akik társultak vele. Ezek az emberek nem csak elfogadtak Pál apostoltól, nem csak elfogadták az ő szolgálatát, nem csak áldást nyertek az ő szolgálatából, hanem adtak is neki. Ezért mondja Pál, hogy résztársaim voltatok és azok az emberek vagytok, akik a kezdetektől fogva a mai ideig az adásban és a vevésben is együtt munkálkodtatok velem. Ezek az emberek nem csak magukra gondoltak. Jézusnak a szeretetét, amit kaptak Pál apostolon keresztül, Isten rendelte így, hogy Pál apostolon keresztül nyúl ki ezek felé az emberek felé és ezek az emberek nem mondták, hogy jó, köszöni Pali bácsi, menj az utadra, ahova akarsz, én most már csak az Urat imádom, Őt tisztetem, Neki vagyok hálás, neked pedig nem. Hány és hány ember volt az, aki nem tisztelte azt, hogy Isten kin keresztül nyúlt ki hozzá. Hány és hány ember, hány közösség, hány gyülekezet szakadt darabokra azért, mert nem tisztelték ezt, hogy Isten választása az, hogy kin keresztül nyúl ki hozzád, nem pedig a tied.

Nem te választottad meg azt, hogy Jim Sanders legyen az, akin keresztül az Evangéliumot halod. Most már neki csak az emlékét tudjuk megtisztelni természetesen, de amikor itt volt, akkor megtisztelhetjük őt bármilyen formában.

Nem akarok a szélsőség felé elmenni, de látjuk itt azt, hogy ez a közösség, ez a gyülekezet azután is támogatta Pált, hogy ő már nem volt ott jelen, mert továbbment. Ez számomra egy szemfelynyitogató dolog. Itt most nem arról van szó, hogy Pál kismizte őket, vagy szakadást csinált, vagy így ment el. A közösség, a jó kapcsolat meg volt közöttük. Nehogy valaki félreértse ezt. Tehát ezek az emberek nem csak magukra gondoltak, hanem kifejezték a szívüket. Pál az ilyen szívű embereknek írja, hogy be fogjátok teljesíteni azokat, amiket Isten elkezdett bennetek. Ugye ez nem automatikus, mert együtt kell működjünk azzal, amit Isten tenni akar az életünkben. Ugye Isten hűsége, az soha nem kérdéses. Azt, hogy Isten hűségese-e hozzánk, hogy Isten tartja-e a szavát, hogy Istennek a felénk való hozzáállása milyen, ez soha nem kérdőjelezhető meg. Ő nem változik, amit Ő mondott, az úgy van. Az Ő szeretete, az Ő kegyelme, az Ő irgalma, az Ő jósága a mi irányunkba és az a munka, amit Krisztus bevégzett értünk a kereszten, ezt Isten nem fogja visszavonni.

Ó, fiam most nem voltál olyan ügyes, nem voltál olyan jó, rossz dolgokat csináltál, annak ellenére, hogy megváltottalak, hát most már nem annyira szeretlek. Isten nem mond ilyet sohasem. Sohasem. Ő rád öntötte azt az olajat, ami az én szememben egy kicsit olyan, mint amikor az asszony eltörte a korsóban az éves fizetéséből vett drága kenet olajat és ráöntötte Jézusra. Azt már nem lehet visszacsinálni, de Jézus rád öntötte az Ő szeretetét és ezt nem fogja visszavonni.

Az, hogy te ezt lesöpröd magadról, vagy pedig úszol benne, az a te választásod. Hogy átitatódssz ezzel és élvezed ennek a gyönyörű illatát, vagy engeded azt, hogy ez megbüsdösödjön, megöregedjen rajtad, ez az embernek a választása. Nem Istenen múlik, mint ahogy az sem, hogy az ember, hogyan, miként, milyen mértékben jut előbbre.

Tény, hogy Pál apostol az Evangéliumért sokat szenvedett. Tény, hogy olyan dolgokon ment keresztül, ami a mi számunkra szinte felfoghatatlan és a közelébe nem értünk annak az üldöztetésnek, annak a nyomorúságnak – nevezi ezt maga Pál – amiken ő keresztül kellett menjen, de mégis volt valaki, vagy valakik, akik őt segítették és ebben a nyomorúságban odaálltak mellé.

Filippi 1,7.

7. Amint hogy méltó, hogy én így gondolkozzam mindenitek felől, azért, mert én szívemben hordalak titeket, mint akik mind az én fogságomban, mind az Evangéliumnak oltalmazásában és megerősítésében mindnyájan résztársaim vagytok a nékem adott kegyelemben.

Tehát azt mondja Pál, hogy én úgy gondolkozok felőletek - magyarázza egy kicsit, visszafelé utal az előző mondatára -, hogy hiszem, hogy elvégzi Jézus azt a munkát, amit elkezdett bennetek. Amint méltó, hogy én így gondolkozzam mindenitek felől, azért, mert én szívemben hordalak titeket, mint akik mind az én fogságomban, mind az Evangélium oltalmazásában és megerősítésében mindannyian résztársaim vagytok a nékem adott kegyelemben.

Résztársaim vagytok. Pál első kézből tudta és ismerte Istennek a kegyelmét. Tudta, hogy ez mennyire erős, hogy ez milyen valóságos és tudta, hogy ez a kegyelem meg fogja tartani a filippibelieket is. Mert tudta, hogyha nála működik, akkor náluk is működni fog.

Én hiszem és tudom, sőt tapasztaltam és látom is az Igében, hogy amikor te magadat adakozóként azonosítod és bizonyítod, hogy már pedig te magvető vagy, te adakozó vagy, te hűséges vagy ebben, te odaszánt vagy ebben, tehát amikor így azonosítod magad és az alapján cselekszel, akkor Isten természetfeletti pénzügyi ellátásban részesít.

Tapasztalom, látom, nincs efelől kétségem. Ez így volt, így van és így is lesz. Isten Igéje nem változik meg. Nem úgy van ez, hogy valakit elhívtam szegénynek, valakit elhívtam gazdagnak. Vanak különbségek természetesen és bele lehet születni egy kvázi szegény családba és bele lehet születni egy gazdag családba, de a szellemi alapelvek, amikről beszélünk az egész sorozatban, azok mindenkire egyformán igazak. Nincs különbség, nincs személyválogatás. Mindenkinek egyformán igaz. Isten mindenkire gondot akar viselni. Minden gondodat odateheted elé. Mindenkiről gondot akar viselni, ez nem kérdés. Mindenkinek a szükségét be akarja tölteni, ez nem kérdés. Isten nem

gyönyörködik a szegénységben, nem gyönyörködik a hiányban. Nem gyönyörködik abban, hogy az ember az egyik napról a másikra él. De én hiszek abban ezen Igék alapján és a következőkben is, hogy létezik egy különleges kenet, amelyet Isten azoknak ad, akik segítenek az Evangélium terjedésében. Akik odatársulnak, akik először odaadják magukat, aztán odaadják a pénzüket is az Evangélium terjesztésére, mert nincs ennél fontosabb a világon. Az Istennel való közösség a legfontosabb, ezt követően az Evangélium hirdetése, ami mind feladat az eklézsia a gyülekezet számára, hogy legyen hirdetve az örömhír. Ugyanannak a gyülekezetnek szól a levél vége felé, pár mondattal később. Tehát ugyanaz az ember írja, ugyanannak a közösségnek.

Filippi 4,10–11.

10. Felette igen örültem pedig az Úrban, hogy végre lehetőségetek nyílt a felőlem való gondoskodásra, amelyre eddig is gondoltatok, de nem volt rá alkalmatok.

11. Nem mintha ezt a nélkülözésemre nézve mondanám; mert én megtanultam, hogy azokban, amelyekben vagyok, megelégedett legyek.

Pál apostol amikor írja ezt a levelét, akkor Rómában volt börtönben. Abban az időben, mondjuk cirka 2000 évvel ezelőtt a kommunikációs eszközök azok nem úgy működtek, mint ahogy ma. Sőt, 50, vagy 100 évvel ezelőtt is, ha valaki kiment a faluból és nem jött haza két napig, vagy egy hétig, nem tudták, hogy hol van. Manapság szinte már a GPS nyomkövetővel láthatod azt, hogy hol az autód, hol a gyereked, mit csinál a gyereked, kivel van a feleséged, vagy a férjed. Annyi mindent lehet már csinálni, telefonálni lehet. 2000 évvel ezelőtt nem volt postaszolgálat, nem volt internet, nem volt telefonálási lehetőség. Gondold el Filippi, vagy Macedónia a mai Görögország északi része és Róma az hány száz kilométer? Tehát elment Pál apostol és hetek, hónapok, évek telhettek el addig, amíg hír érkezett felőle, valaki hozott valami hírt.

Azt mondja Pál, hogy felette igen örültem pedig az Úrban, hogy végre lehetőségetek nyílt a felőlem való gondoskodásra, amelyet eddig is gondoltatok, de nem volt rá alkalmatok. Nem volt rá alkalmatok, mert azt sem tudtátok, hogy hol vagytok. Azt sem tudtátok, hogy élek, vagy halok, vagy börtönben vagyok, vagy mi van velem, vagy elsüllyedtem egy hajóval, vagy éppen nyaralok Szardínián. Nem tudtatok rólam semmit, de mindig ott volt bennetek az, ennek ellenére, hogy nem tudtatok rólam semmit, hogy támogatni akartok. Most végre már van információtok, most már végre lehetőségetek nyílt arra, hogy azt, amit összegyűjtöttetek mindig a hét első napján, - ahogy a korinthusi gyülekezetnek írja ezt Pál, hogy rendszeres legyen a gyűjtés -, azt végre odaadhatjátok nekem. És ezek között a körülmények között mondja azt, hogy nem mintha az én nélkülözésemre nézve mondanám, mert én megtanultam, hogy azokban, amelyekben vagyok megelégedett legyek.

Csodálatos kijelentés. Pál apostolhoz nem jutott el mindig időben a támogatás, nem jutott el mindig időben az információ és az anyagi javak akár, de azt mondja Pál, megtanultam, hogy elégedett legyek mindig abban, amiben vagyok. Pál itt nem a fizikai ajándék miatt örült nagyon, hisz megtanulta, hogy dolgok nélkül is lehet elégedettnek lenni. Megtanulta! Egy hatalmas kijelentés ez, hogy az elégedettségét nem arra húzta fel, vagy nem az volt a következménye az elégedettségének, hogy ő, megjött végre Timótheus, vagy bárki küldönc, aki hozott nekem egy zacskó pénzt és most akkor elégedett vagyok, végre ideért. Nem. Figyelj!

Pál apostol börtönben volt, amikor írta ezt a levelet, feltételezhetően várt arra, hogy kivégezzék, vagy nem tudta mi lesz vele és mégis azt írja, hogy elégedett vagyok. Most akkor gondolkozzunk el saját magunk, hogy mi mi miatt elégedetlenkedünk? Mi a legnagyobb problémánk? Mi a hatalmas nagy hiányunk, vagy nélkülözésünk?

Túl meleg van, túl hideg van, ez a probléma? Lehet az ember elégedett izzadt háttal is és lehet az ember elégedett fázva is. Nem jó egyik sem, de lehet levetkőzni egy pulóvert, vagy lehet egy pulóvert fölvenni, hogy kényelmesebb legyen. De nem erről van szó, hanem arról a mentalitásról, arról, hogy ezt meg lehet tanulni. Nem a körülményektől függ.

Örült Pál apostol, mert a filippiek megmutathatták az iránta való és érzett szeretetüket és tudta, hogy ez gyümölcsöt fog hozni az ő számukra, mert látta és tapasztalta az ajándék mögötti szeretetet, figyelmességet, kedvességet, tiszteletet. Pál ezt értette és őt ez megérintette. Megérintette a szívét.

Ha hozzád valaki ilyen szívvel van, hogy szeretlek, ha látlak, ha nem látlak, ha tudok rólad valamit, ha nem tudok rólad valamit, nem azért, mert tökéletes vagy, nem azért, mert te megáldottál engem, egyszerűen csak szeretlek azért, aki vagy. Az nem hálával tölt el téged, hogy gondol rád, hogy figyelmes rád, hogy kedves veled?

Pál apostol ezt értette és ezért foglalt el egy különleges helyet az ő szívében ez a gyülekezet. Nem azt mondtam ezzel, hogy a többi nem szerette, mert nem így viszonyultak hozzá. Nem erről beszélek. Nem arról van szó, hogy Filippi volt az etalon és minden más gyülekezet az egy másodosztályú közösség volt. Nem erről beszélek. Hanem arról beszélek, amit itt Pál apostol saját maga ír nagyon jól, hogy volt itt egy támogató, egy elkötelezett, partnerkapcsolatban lévő közösség vele, akik résztársak voltak. Részes társai voltak. Megtanult tehát itt Pál apostol elégedett lenni, mert tudta azt, hogy az elégedettség nem csak a körülményeknek a mellékterméke lehet.

Mi úgy gondoljuk és nagyon sokszor úgy éljük meg az életünket, hogyha meg van az, amire vágyunk, amit szeretnénk, akkor jön egy boldogság érzet és akkor jön az elégedettség érzet. Ami persze gyorsan elillan, mert az az új dolog, amit kaptunk, ami után vágyakoztunk, amiért küzdöttünk az most már megvan.

Most már meg van egy hete az autóm, már meg van egy éve a feleség, már meg van két éve a gyerekek, most már nem annyira új, most már nyűgök, meg bajok vannak vele, most már annyira nem izgatnak ezek a dolgok, most már le kellene őket cserélni. Az autót és az asszonyt is meg a gyereket is. Mindegyikkel csak a baj van és sokan ezt csinálják, de az elégedettség az egy választás kérdése. Az elégedettség, az egy döntésnek a kérdése. Megtaníthatjuk magunkat arra, hogy elégedettek legyünk.

Pál szembe nézett a kivégzésével és mégis elégedett volt. Hogyan lehet ez? Azt hiszem, hogy az elégedettségnek az egyik tanulható módja az, hogy hogyan tanulhatjuk ezt meg és hogyan taníthatjuk meg magunkat, azaz, hogy hálásak vagyunk azért, ami van.

Megvizsgáljuk, megnézzük azt, hogy mi az, ami van. Látjuk és tudom, hogy jelen van mindannyiunk életében egy csomó dolog, ami nincs, de van egy csomó jó dolog, ami a rendelkezésre áll, ami van. Ha erre nézünk és, ha ezért hálát tudunk adni, akkor ez egy jó lépés arra, hogy magunkat megtanítsuk, hogy elégedettek legyünk. Ha pedig folyton arra nézünk, hogy mi az, ami nincs – ez a folyton arra nézni azt jelenti, hogy folyton arra gondolni, ami nincs – akkor ez önmagában hozza azt, hogy elégedetlen leszel.

Elégedetlen leszel az étleteddel, a sorsoddal, az autóddal, a házaddal, a házastársaddal, a gyerekeddel, azzal, ahol vagy és mindennel, ha mindig arra figyelsz, ami nincs. Nem azt mondom ezzel, hogy az ember soha ne nézzen arra, ami nincs, mert ha nem tűz az ember ki célokat, nem lesz motivációja, nem lesz benne lendület, ami újra és újra megújul, hogy elérjen oda, hogy meglegyen az, ami most éppen nincs, de nem az a fókusz és nem az a kesergés, hogy jaj másnak mi van, nekem meg nincs. Elégedettnek lehet lenni akkor, ha reggel fölébredsz és van lélegzet a tüdődben. Pál elégedettsége minden körülményben működött, még akkor is, amikor a börtönben volt, akkor is amikor kétségben volt, akkor is, amikor hiányban volt, akkor is, amikor megverték, amikor megkövezték, amikor az életére törtek, amikor nem értették meg, amikor keresztények nem értették meg, amikor ellene fordultak.

Nem írja azt, hogy nem volt benne szomorúság és, hogy örvendezett örömeiben, de azt írja, hogy megtanultam, hogy azokban, amelyekben vagyok, megelégedett legyek és itt az anyagiakra utal elsősorban. Itt első körben az anyagiakról van szó, hogy az, ami a rendelkezésére áll, az a pénz, vagy az a kevés pénz, vagy az a sok, abban ő elégedett legyen.

Ki az, aki vágyik arra, hogy hiánya legyen? Ki az, aki vágyik arra, hogy depressziós legyen? Ki az, aki arra vágyik, hogy adóssága legyen, minél nagyobb? Egyre nagyobb adósságom legyen. Senki nem erre vágyakozik, de kevesen érznek felelősséget arra, hogy a negatív körülmények között is megőrizzék a pozitív gondolkozásukat. Itt a 4. fejezetben, ezeket az Igét megelőző igeversek is olyan gyönyörű igesorok, melyek megalapozzák mindezt. Ahol arról beszél, hogy semmi felől ne aggódjatok, minden imádságotokban hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt. És az Istennek békessége meg fogja őrizni a ti szíveteket, a ti gondolataitokat a Krisztus Jézusban.

Utána felsorolja, hogy csak ezekről gondolkodjatok: ami tiszta, ami erényes, ami kedves, ami jó hírű és ezután mondja azt, hogy felette örültem, amikor végre tudtatok nekem küldeni valamit és ezután mondja azt, hogy ezt nem azért, mert nélkülöztem, nem azért mondom, mert én megtanultam, hogy mindenben, amiben vagyok, elégedett legyek.

Tehát kevesen vállalják ennek föl a felelősségét, hogy az a depressziós gondolkozásmód, az a félelem, az a keserűség, ami bennük van, az igazából azért van, mert nem voltak hajlandóak az elméjüket kordában tartani. Kevesen vállalják ennek a felelősségét. Még kevesebben maradnak kitartó támogatók, partnerek akkor, amikor nem megy túl jól a szekér. A filippibeli gyülekezetről tudjuk azt – a tanítás sorozatnak talán a második részében beszéltem arról, ahol a 2korinthus 8-at elemeztük Igénként –, amikor úgy hivatkozik Pál apostol a macedóniai gyülekezetekre, mint a filippi, thessalonikai gyülekezet volt, hogy ti a nagy szegénységekből adtatok nagy bőséggel.

Tehát onnan látjuk, hogy ez a gyülekezet nem olyan gyülekezet volt, nem olyan emberek voltak, akiket annyira nagyon felvetett a pénz. Nem a gazdagságukból adtak valamennyit, hanem abból a szegénységből képesek voltak mindig valamit félretenni, mert a szeretetüket így akarták kifejezni Isten felé és Pál apostol felé.

Isten azt akarja, hogy az Övéi jólétben éljenek. Ez egy rendkívül fontos dolog, amit tisztán kell látni, de azt is jó, hogyha látod, hogy azt akarja, hogy a prioritásod, tehát az elsődleges fókuszod az Krisztus legyen. Pál apostol ilyen volt. Krisztus központú volt. Jézus központú volt, nem jólét központú.

Áldjatok meg engem, mert én vagyok a nagy apostol és nekem sok pénzre van szükségem és minél többet akarok, hogy minél könnyebben, magánhajóval tudjak utazni, az Evangéliumot hirdetni. Nem ez a mentalitás volt benne. Ha volt neki bőséggel, hálát tudott érte adni, ha nem volt neki, akkor is elégedett volt. Akkor azokkal a feltételekkel, de csinálta azt, amit akart és csinálni kellett neki.

Filippi 4,12–19.

12. Tudok nélkülözni is, tudok bővölködni is; egészen kipróbált vagyok mindenben, a jóllakásban és éhezésben is, a bővölködésben és szűkölködésben is.

13. Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.

Azt gondoltam, hogy most itt egy nagy halleluja, egy nagy ámen lesz, hogy igen, mindenre van erőm a Krisztusban. Mindenki itt kicsattan magából. Húha, ezeknek a fényében ez az igevers máshogy hangzik, ugye? Ez nem egy önbátorító, öngerjesztő igevers, hogy nekem mindenre van erőm. Ez nem egy önszuggeszciós igevers, ahogy néhány keresztény is használja. Egyáltalán nem! Ez nem egy önmotiváló igevers. Itt a pénzügyekről van szó, ahol azt mondja Pál apostol, hogy el tudok menni úgy egy ötcsillagos étterembe, ahol a bort élém teszik és megmutatják, hogy ez az évjárat megfelel-e? Egy kis teszt előtte, megkóstolod, ha nem jó, akkor elvisszük, hozunk másikat. Ez a bővölködés, amiről itt beszél Pál.

De azt mondja, hogy tudok kenyeret enni szalonnával, hagymával két hétig is, ha kell, szegénységben, beosztva és csak vizet iszok mellé. Tudok bővölködni! Nem mondja azt, hogy a gazdagság milyen gonosz dolog. Nem mondja azt, hogy a szegénységben sajnáljatok engem. Mindenben kipróbált vagyok, tudok nélkülözni is, tudok bővölködni is, egészen kipróbált vagyok mindenben, a jóllakásban is, éhezésben is, a bővölködésben és szűkölködésben is.

Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít! A keresztény életben minden képességünk Krisztusban van. Nehogy azt gondold, hogy te saját magadtól olyan erős vagy, hogy neked mindenre van erőd. Nem, nincs erőd mindenre. Ha saját erődből akarsz gazdag lenni, akkor az arcod akkora lesz rövid időn belül, hogy leveri a mennyezetről a lámpát, ha saját erődből bővölködsz és azt hiszed, hogy „vagyok valaki, elértem valamit”. Krisztusban azonban tud az ember bővölködni úgy, hogy magára ölti az alázatot. A másik irányba ez ugyanígy van, mert minden képességünk, az, hogy tudunk nélkülözni, tudunk nem panaszkodni akkor, amikor nem úgy mennek a dolgok, azért van, mert Krisztusban vagyunk, Krisztus által van ez meg nekünk, nem saját magunktól.

A szövegkörnyezetben Pál arról beszél, hogy hogyan kezeli a hiányt és hogyan kezeli a nehézségeket, amelyek a szolgálatával együtt járnak. Bizonyára ilyen nehézségeket Pál apostolnak nem kellett volna elszenvednie és elviselnie akkor, ha nem az Evangéliumot hirdette volna. Élhetett volna egy csendes, nyugodt házaséletet valahol, békességben végezve a sátorkészítő munkáját mindenféle megaláztatás, mindenféle börtönnel való fenyegetés és mindenféle üldöztetés nélkül. Azért voltak ilyen nehézségei, mert az Evangéliumot hirdette.

Ne mondjuk azt, hogy hát, ha én az Evangéliumot hirdetem, akkor nekem minden körülményem mindig olyan csodálatos lesz. Ezt az Ige nem garantálja neked! Nem garantálja az Ige azt, hogy nem lesznek kihívásaid, nehézségeid, nem kapsz egy-két pofont az utcán, nem kapsz egy-két pofont a gyülekezetben, hogy nem fognak hátra szűrni, hogy mindenki szeretni fog, ezt nem garantálja az Ige neked. Azt garantálja az Ige neked, ha elkezdesz beállni abba, amire elhívást kaptál, akkor az árral szemben kell úsznod. Erőfeszítést kell tenned, mert nem fog automatikusan működni a számodra. Ha minden rendkívül könnyen, erőfeszítés nélkül megy az életedben testvérem, akkor szinte biztos vagyok benne, hogy nem a helyeden vagy és nem azt csinálod, amit csinálni kell.

Ez nem azt jelenti, hogy minden egyes nehézség azért van az életedben, mert az Evangéliumot hirdeted, meg keresztény vagy. Sokszor azért vannak nehéz helyzeteink, mert rossz döntéseket hoztunk. Ha linken végzed a munkád a munkahelyeden, késve érsz be, ellopod a tűzögépet az irodából és rajtakapnak valami sikkasztáson és kirúgnak, akkor ez a nehézség és probléma nem azért van az életedben, mert te keresztény vagy. Hanem azért, mert, hát nem is tudom, hogy mi lenne a jó szó arra, hogy milyen az ember ilyenkor, ezért inkább nem mondok semmit erre.

14. Mindazáltal jól tettétek, hogy nyomorúságomban részesekké lettetek.

Azt hiszem, hogy itt az egy csodálatra méltó dolog, hogy Pál bármilyen csapást képes elviselni, ami az útjába kerül, de alázatos módon képes itt elfogadni a támogatást, képes elfogadni a segítséget. Itt most anyagi segítségről van szó elsősorban, de hány és hány szolgálatot láttunk, akik abban a mítoszban, vagy abban az aurában éltek, amit maga köré épített, hogy én vagyok a valaki, én vagyok a pásztor, én vagyok az előljáró, én vagyok az érinthetetlen, nekem azt a képet kell mutatni, hogy nekem aztán soha semmilyen problémám, semmilyen nehézségem nincs.

Egy ilyen ideát épített maga köré a mások felé való mutatóban, hogy így kell hitben járni és nem kért segítséget, amikor bajban volt, mert akkor kiderült volna, hogy valami nem oké az életében. Inkább kínlódott, inkább szenvedett, de itt Pál apostol alázatos volt és nem mondta azt, hogy nem kell nekem küldetek semmit, az Úr majd gondoskodik rólam, hanem azt mondja: „*Mindazáltal jól tettétek, hogy nyomorúságomban részesekké lettetek*”. Nyomorúságnak nevezi a hiányt. Jól tettétek, hogy küldtetek nekem.

Valaki nem fogad el imádságot, mert annyira nagyon hitember, hogy az hitelenség, hogy másnal nekem össze kell kapcsolni magamat, mert akkor kiderül, hogy lehet, valamit nem jól működtetek. Ostobaság a négyzeten! Nincs olyan, hogy ha valaki imádságot kér, akkor biztos azért van, mert ő hitetlen. Itt a kapcsolódás erejéről van szó, amit értett Pál apostol is, értett ez a gyülekezet is. Pálnak nem volt szükséges, hogy minden Isten tökéletes terve, időzítése alapján menjen és működjön ahhoz, hogy elégedett legyen. Voltak dolgok, amik nem úgy működtek, ahogy az tökéletes lett volna, mégis elégedett volt. Rengeteg tanulnivaló van itt, de térjünk rá a lényegre.

15. Tudjátok pedig ti is, filippibeliek, hogy az Evangélium hirdetésének kezdetén, mikor eljöttem Macedóniából, egyetlen gyülekezet sem volt részes velem a kölcsönös adásban és vevésben, csak ti egyedül:

Ezt egyszer már felolvastam ma.

16. Mert már Thesszalonikában is, egyszer is, másszor is, küldtetek nekem szükségemre.

Pál itt kifejezi a háláját, hogy küldtek neki adományt. Kifejezi a háláját azért, hogy ők támogatják, de nekem ebben van egy kis szomorúság is. Nem tudom, hogy ti hogy olvassátok ezt az igeverset, de az, hogy „*egyetlen gyülekezet sem volt részes velem a kölcsönös adásban és vevésben, csak ti egyedül*” miért szerepel itt? Nem azt mondom, hogy keserű volt Pál, nem azt mondom, hogy mély szomorúsága volt emiatt. Ez egy ténymegállapítás, ami önmagában egy kicsit szomorú, hogy

csak egy közösség volt, amelyik partnere volt. A partner nem azt jelenti, hogy adok neked valamit, egyszer, kétszer, ötször, hanem partnernek lenni azt jelenti, hogy társulok hozzád és ez egy folyamatos, hosszútávú dolog.

A folyamatos, hosszútávú együttműködésről beszélt Pál, ami itt megvalósult a filippi gyülekezettel, mert máshonnan is kapott támogatásokat, Korinthusból és sok más helyről, de ez a fajta összekapcsolódás, ez a fajta együttműködés, ez a fajta közösség, hogy közösen csinálunk valamit, közösen érünk el valamit mi együtt veled, Pál, betársulunk melléd, ez csak ebben a gyülekezetben volt meg. Sok-sok más gyülekezetet is alapított Pál, de csak ez támogatta őt, miután elhagyta azt a területet. Sokan kapnak áldást valakin, vagy valamilyen szolgálaton keresztül, de nagyon kevesen, vagy nem olyan túl sokan vannak azok, akik hosszútávon kitartóan támogatnak is egy szolgálatot.

Ti, akik itt vagytok ebben a gyülekezetben, hosszú-hosszú évek óta, partnerei vagytok ennek a közösségnek anélkül, hogy tudnátok. Mi nem nézzük a borítékokon a neveket feltétlenül, nem vizsgáljuk azt, hogy ki, mikor, mennyit, hogyan adakozik, egyszerűen tudjuk, hogy a tizedetekkel, az adományaitokkal támogatjátok az Evangélium munkáját. Tudd meg, hogy ha ez így van és te ezt a hitedből, a szeretetedből teszed, akkor te igényt tarthatsz erre, valóban mondhatod magadra azt, hogy amit az Úr elkezdett bennem, azt be is végzi. Valóban igazság az életedben, hogy mindenre van erőd a Krisztusban, aki téged megerősít és akkor valóban igazság rád a 17. vers, hogy az Úr betölti minden szükségedet. Ez a 17. vers, erről szól a partnerkapcsolat:

17. Nem mintha kívánnám az ajándékot; hanem kívánom azt a gyümölcsöt, mely sokasodik a ti hasznotokra.

Ez nekem nagyon tetszik itt. Pál nem azért volt izgatott, mert ez neki hozott hasznot, hanem azért, mert tudta, hogy nekik ez milyen gyümölcsöt fog teremni, hogy ők partnerek vele. Nem azért volt izgatott, hogy de jó, végre küldtök nekem valami húslevesre valót, hogy végre már be lesz töltve a szükségem, végre nem csak száraz kenyeret kell ennem, hanem azért örvendezett, mert tudta azt, hogy a filippibeli gyülekezet ezt a szívéből teszi, a szeretetéből teszi, a tiszteletéből teszi, az odaszánásából teszi, a jószívűségéből teszi, önkéntesen teszi, és ez az ő számukra, a filippi gyülekezetben levőknek valami gyümölcsöt fog hozni. Egy szellemi gyümölcsöt mindenféleképpen.

Nem csak helyesen kell adakozni, hanem helyesen kell elfogadni adományt is. Ez a része nagyon fontos. Pál apostol nagyon jól tudta ezt, hogy például, ha nem fogadja el azt, amit a filippibeli gyülekezet neki ad, akkor rosszat tesz azzal nekik, mert a gyümölcsözéstől fosztja meg őket. Vannak kivételek, írja egy esetben, hogy a korinthusi gyülekezettől nem fogadott el adományt, mert dolgozott, nem volt a terhükre, de ez nem azt jelenti, hogy Pál apostol mindent abban az értelemben önkéntesen végzett, hogy nekem ne adjatok semmit, majd az Úr gondoskodik rólam. Tudta és értette azt, hogy neki szükséges elfogadni azért, hogy aki ad neki, annak gyümölcsözése legyen.

Úgyhogy, amikor ad egy idős néni neked, az utolsó ötszáz forintját adja oda borraivalónak, miikor dolgozol neki és te nem fogadod el, akkor ő van megsértődve, de néha tudod, hogy alig van neki, de elfogadod azért, mert tudod, hogy neki ez valami jót fog hozni. Nem azért, mert kívánod, nem azért, mert szükséged van rá, nem azért mert ki akarod fosztani.

Nézd meg az ószövetségi példát. Nézd meg Illés példáját, amikor a kis olajból és a kis lisztecskéből az özvegyasszonynak Illés számára kellett elkészítenie a kis ételmelet. Miért? Mert ez az özvegyasszonynak utána nagy áldást hozott, egy bőséget hozott. Ez így működik. Tudni kell jól adni, és tudni kell elfogadni is. Egyébként sem nagyon illik visszautasítani ajándékot. Ez sem törvény, hogy mindent el kell fogadni. Nem kell mindent elfogadni.

Hadd mondjam el nektek, hogy pár évvel ezelőtt a feleségemmel egy ajándék autót utasítottunk vissza. Azt mondtuk, hogy nem, ne add ezt nekünk, légy szíves, mert tudtuk, hogy ezzel az illető meg akar minket vásárolni magának. Mondtuk, hogy inkább nem. Tehát nem kell mindent elfogadni, de helyesen elfogadni viszont szükséges. Amikor bemegyünk egy étterembe, akkor meg kell küzdened velem azért, hogy a számla kié legyen, mert én akarok fizetni. Vagy bokszolunk egymással vagy győzzél meg, hogy kicsavarod a kezemből azt a számlát. Nekem szükséges vetnem azért, hogy arassak. Te meg legyél jó elfogadó és legyél jó adakozó is!

Annyira tetszett, amikor táborban voltunk, most is, meg évekkkel ezelőtt is – hoztam most a fiatalokat példának – reggel azon ment a veszekedés a büfében, hogy ki fizesse a kávé. Nem azért, mert valaki nem akart fizetni, hanem mert mindenki fizetni akart, meg akarta hívni a többieket. Nem úgy veszekedtek, hogy egymást bántották volna, csak olyan jó volt ezt látni, hogy én akarok vetni, én akarok megáldani téged, én akarok neked fizetni, én akarok magot vetni. Inkább ilyen vitáink legyenek, mintsem, hogy más jellegűek.

18. Megvan pedig mindenem, és bővülködöm; beteltem, átvévén Epafróditustól, amit küldöttetek, mint kedves, jó illatot, kellemes, tetsző áldozatot az Istennek.

Ez az ajándék itt, aminek jó illata van és amiről az Ige azt írja, hogy kedves, jó illatú áldozat, ez pénzügyi adományról szól. Nem dicsőítésről, nem imádságról, nem akármilyen más dologról, hanem egy áldozatról, amely pénzügyi áldozat és jó illat Isten előtt.

Több helyen van az illatokról szó a Bibliában. Dávid is beszél erről, a Jelenések könyve is beszél erről. Nem tudom, hogy valóban a szellemvilágban hogyan lehet érzékelni ezeket az illatokat, de tény, hogy a magyar nyelvben is szépen ki tudjuk fejezni magunkat, hogy valami olyan kedves illatú, valami pedig bűdös. De gondolj bele, ha itt az Ige ezt a gyönyörű szóképet használja, hogy ez egy illat Isten előtt, akkor van valami, ami lehet, hogy bűdös Istennek? Úgy gondolom, hogy igen.

Amikor az ember ilyen dolgokat tesz, akkor az kedves Istennek és ez az illat, úgy gondolom, hogy a démonokból, a sátánból, az ördögből egy remegést vált ki, hogy jaj, utálok ezt az illatot. Mire jönnek a démonok? A bűdös szagra! Mire jönnek a legyek nyáron? Rakjál ki egy darab húst a kuka mellé, vagy a kukába, csukd be a fekete kukát, hagyd úgy egy napot, kinyitod és már a kukacok másznak és olyan bűz jön belőle, hogy a gyomrod ki akar jönni.

Nem akarok itt semmilyen dolgokba belemagyarázni semmit, de a panaszkodás, az elégedetlenség, a lázadás, ezek mind-mind bűz Istennek az orrában, úgy gondolom. Ugyanakkor erre a bűzre jön az ellenség. Erre a bűzre nyílnak meg és kezdenek el működni. Nem akarok ebbe többet belemagyarázni, mint ami benne van, de gondolkozz el ezen, hogy azt írja a Zsoltároknak az igevers, hogy a szavaid. Bocsánat, inkább menjünk tovább, mert nem akarok eltérni, inkább befejezem itt ezt.

Túl vagyunk itt a jó illaton, hogy a jó illatú, kedves, tetsző áldozat Istennek és ezután hangzik el az a mondat, ami egy nagyszerű ígéret, de gyakran kiragadják a szövegkörnyezetéből:

19. Az én Istenem pedig be fogja tölni minden szükségéteket az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban.

Ez mindenkire vonatkozik, hogy az én Istenem be fogja tölni minden szükségéteket dicsőségesen a Krisztus Jézusban? Nem! Bár minden keresztényre vonatkozna és automatikus lenne, mert akkor ez így lenne a valóságban, hogy minden kereszténynek minden szüksége dicsőségesen be van töltve. De ez nem így van! Ezt azoknak az embereknek írja Pál, akik vele társultak, akik vele együtt dobognak az Úrért és dobognak azért a munkáért, hogy el legyen végezve az ő munkája. Az Úr mindenki szükségét szeretné kielégíteni, de nem mindenki működik együtt a vetés-aratásban. Amikor hűségesen adunk, ahogy a filippibeli gyülekezet is, akkor Isten képessége felszabadul és az Ő kenete megnyilvánul, de ez nem működik anélkül, hogy ezt elhinnénk, ez nem működik hit nélkül, ez nem működik azért, mert azt mondja az Ige, hogy ezt kell tenni, akkor elkezdem ezt cselekedni, aztán várom az eredményt. Hinned kell benne!

Mi az, ami működik hit nélkül? Ha valaki nem ad, mert nincs neki elegendő és erre hivatkozva nem ad és nem vet magot, az nem hiszi ezt az igeverset. Bárki, bármit mond. Ez egy nagyon kemény állítás, tudom. Akik nem járnak hitben, nem tarthatnak igényt erre, hogy az Úr minden szükségüket betöltse gazdagon. Gazdagon! Most lehet itt ezen elmélkedni, meg gondolkodni, hogy csak az alapvető szükségletekről van itt szó, vagy nem, meg mire van az embernek szüksége.

Természetesen mindannyian más élethelyzetben, más igényekkel vagyunk, más dolgokra van szükségünk, de itt az, hogy az Ő gazdagsága szerint, vajon mit jelent? Milyen az Ő gazdagsága? Isten mit mutatott meg az Ő gazdagsága szerint? Milyen volt, amikor megsokasította a halfogást Péternek? Éppen hogy csak? Milyen volt az, amikor jóllakatott négyezer, ötezer embert? Milyen az Ő bősége, az Ő gazdagsága? Milyen volt az, amikor a vizet borrá változtatta?

Milyen volt az Ő bősége és gazdagsága az ószövetségi időkben? Az evangéliumokban ez a gazdagság milyen volt, éppen hogy elegendő volt? Nem, ez mindig túláradó volt, mert Ő, az El Shaddai, a több mint elegendő. Azt mondja Pál apostol, hogy az én Istenem, nem azt mondja, hogy a mi Istenünk, hanem az én Istenem. Én, az apostol, járok egy fajta kenetben, Isten elhívott engem valamire és amiben én vagyok, az én Istenem betölti a ti szükségéteket az Ő gazdagsága szerint. Az én engedelmisségem szerint is akár, mert ti is engedelmesek voltatok.

Az Ő bősége, azt hiszem, hogy meghalad mindent. Hit nélkül nem működik ez! Amikor partnerként adsz egy szolgálatnak, akkor úgy hiszem, hogy az azon a szolgálaton levő kenetet magadra vonzod. Része lehetsz egy szolgálatnak úgy, hogy birtoklod, vagy legalábbis részese vagy azoknak az ajándékoknak, amivel az a szolgálat rendelkezik, amiben jár. Részese lehetsz a szolgálat áldásainak. Támogathatjuk a szegényeket és azt hiszem, hogy ez kötelességünk is keresztényként, ez valahol egy keresztényi kötelezettség és oda vethetsz magot, ahova szeretnél.

De én úgy hiszem, hogy oda is kell magot vetned, ahova menni szeretnél. Oda is kell magot vetned, ahova el szeretnél jutni, oda is kell magot vetned, ahova el akarsz jutni. Ha látsz valakit, aki előrébb van, ha látsz valakit, aki eljutott valahova, akkor vethetsz az ő életébe, szolgálatába magot. Kiemelném itt, hogy az Evangélium ügyében. Keress valakit, aki előrébb van, mint te és támogasd.

Nagyon szeretem a modern világnak azon előnyeit, amely például arról szól, hogy lehet állandó banki utalást beállítani az internetbankon. Évek óta van sok olyan szolgálat, gyülekezeten belüli és gyülekezeten kívüli is, akiket rendszeresen, minden hónapban egy állandó átutalási megbízás keretében hosszú-hosszú évek óta személyesen támogatok. Akik az Evangéliumot hirdetik, akik olyan munkát végeznek, ami a szívemhez közel áll, ami olyan munkát végez, amely az Evangéliummal összefügg. Rendszeresen, hosszú tízenévek óta és élvezem ennek az áldásait.

Van olyan más szolgálat, amely előrébb jár, amibe magot vetek partnerként, hosszú idő óta, hogy az a kenet, amiben ők szolgálnak, az az enyém is legyen. Ez nem azt jelenti, hogy ezzel megvásárolom azt, ami neki van, de egy csomó dolog van, amit nem tudsz megvásárolni. Egy csomó dolog van, amiben partner lehetsz, amibe betársulhatsz, de nem azért, mert ezzel meg akarsz magadnak valami hasznot szerezni, nem ezzel az indítással, hanem azért, mert te is akarsz azt, amiben jár, támogatod a munkát és ez így működik. Az adakozásod olyan dolgokat is be tud hozni az életedbe, amit nem tudsz megvásárolni.

Eszembe jut Sába királynője, aki odament Salamonhoz a rendkívül nagyon gazdag királyhoz, Izrael királyához és óriási ajándékokat vitt neki. Mázsányi aranyat, fűszereket, állatokat. Vitte oda. Hova? Az óriási nagy gazdagságba vitte be az óriási, nagy még többet. Miért? Miért tette ezt? Nagyon-nagyon jó példa. Ő akart valamit, akart bölcsességet és meg akart bizonyosodni arról, hogy az a hír, ami Salamon felől járja, hogy ő tényleg micsoda pompában, gazdagságban és isteni bölcsességben jár, ez valódi. Azt mondja az Ige – nagyon hosszasan lehetne erről beszélni –, hogy szeme, szája tátva maradt mindazon, amit látott, mindazon a bölcsességen, amit Salamon kimondott a szájával.

Hogyan lehet bejutni egy ilyen helyre? Bárki bejuthatott volna a világ bármely pontjáról ajándék nélkül? Nem gondolnám. Ajtót nyit az ajándék – ír erről a Példabeszédek. Nagyon sokszor ennek egy negatív előjele van, mert azt gondolják az emberek, hogy bizonyos kiváltságokat vásárolnak meg ezzel. Ebben az értelemben teljesen gonosz, ebben az értelemben teljesen hamis, ebben az értelemben teljesen elvetendő dolog ez, hogy valamit pénzen akarunk megvásárolni, mint ahogy az autóval meg akartak minket vásárolni egy időben. Nem helyes ez így!

De amikor az ember érti a lényegét, hogy az ajándék ajtót nyit, akkor látjuk azt, hogy Sába királynője előtt a palota ajtaja kinyílt és be tudott jutni, a sor elejére került. Salamonhoz sorba álltak az emberek, hogy az ő bölcsességét megkapják. Ő a sor elejére került. Érdekes dolgok ezek.

Van az adakozásnak egy olyan része, amit nem lehet megvásárolni. A kenet például ilyen. Nem tudod megvásárolni se cselekedettel, se pénzzel, sem semmivel. Ez egy ingyen ajándék, mégis van egy bizonyos fajta ára. Az engedelmisség ára, az alázat ára, az odaszántság által stb. Ez nem hullik rád, csak azért mert vagy. Alanyi jogon jár és mégse. A tiéd, de mégis meg kell ragadnod.

Lenne még kedvem felolvasni két igeverset a 2Korinthus 8-ból. Azt mondja Pál apostol a macedóniai gyülekezetnek:

2Korinthus 8,4–5.

4. Sok könyörgéssel kérvén tőlünk azt a kegyelmet, hogy a szentek iránti szolgálatban adakozással közösséget vállalhassanak.

Ezt kéri a macedón gyülekezet, hogy az adakozással közösséget vállalhassanak.

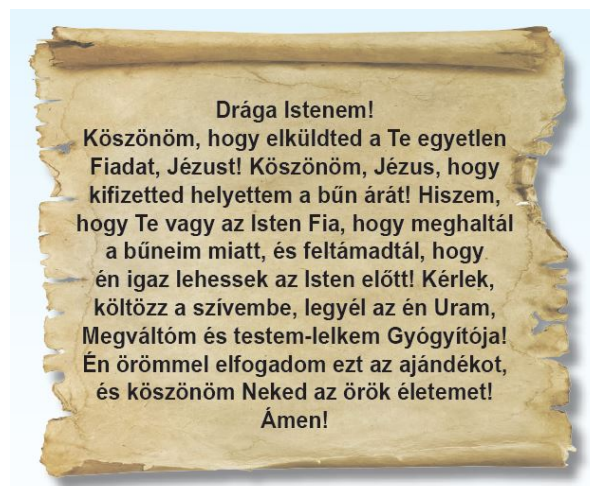
5. És nem amiként reméltük, hanem önmagukat adták először az Úrnak, és nekünk is az Isten akaratából.

Van itt egy sorrend. Ennek a sorozatnak a második részében volt erről szó, azt hiszem. Először add magad az Úrnak, azután add oda magad annak az embernek. Felkiáltó jel, bekeretezve, hogy nem ördögtől való dolog embert szolgálni. A szónak a jó értelmét nézzétek itt meg. Ne fusson el senki úgy ezzel, hogy valami személyimádatba akarok bárkit belevinni, nem. De itt Pál apostol azt mondja, hogy „*És nem amiként reméltük, hanem önmagukat adták először az Úrnak, és nekünk is az Isten akaratából*”.

Az, hogy beállsz valaki mögé, beállsz valami ügy mellé, beállsz a gyülekezet mellé, beállsz egy szolgálat mellé, mögé, azt a személyt támogató, partnerévé válsz, az nem azt jelenti, hogy te azt az embert imádod. Istent imádd csak és legyél nagyon józan, mert az az ember, aki mellé betársultál, butaságokat csinál, akkor nyugodtan billentsd hátsón.

Szerettem volna ezt mélyebben kibontani. Majd egyszer sor kerül erre, de hadd legyen itt pár gondolat, amin tudtok rágódni egész héten, aztán meglátjuk, hogy jövőhéten mivel folytatjuk. Hiszem, hogy segített ez sokatoknak kicsit felnyitni a gondolkodásmódokat. Legyen áldott az Úr neve!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

ELÉRHETŐSÉGEINK

Postacím: 1203 Budapest, Török Flóris u. 70.

Titkárság: +36 (70) 428-4144

E-mail: titkarsag.ksze@gmail.com (Kántor Ibolya)

Honlap: www.ksze.org

Könyvrendelés a titkárság elérhetőségein.

Újság szerkesztőség: oromhirado@gmail.com